

РЕШЕНИЕ

№ 2680

гр. София, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110205557 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по повод депозирана жалба от С. И. Т., ЕГН ***** против наказателно постановление № 42-0005708 от 13.03.2023 г., издадено от Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - София, с което за нарушение на чл.6, ал.1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвПр), на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева, на основание чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвПр.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление. Твърдят се допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон в хода на административнонаказателното производство, както и липса на извършено деяние от обективна страна, тъй като не бил осъществен превоз.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя изцяло поддържа жалбата и изложените в нея аргументи за отмяна на атакуваното НП. Заявява, че липсвало изпълнително деяние на нарушението. Претендира разноски.

За АНО, редовно призован, не се явява представител в съдебно заседание. В придружителното писмо, с което е представена преписката, се иска потвърждаване на издаденото НП, като се прави възражение за прекомерност на поисканите от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение, ако същите надвишават определения законов минимум.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима по следните съображения: атакуваното наказателно постановление подлежи на обжалване по реда на ЗАНН, жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, съдържа необходимите реквизити и производството по нея е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.09.2022 г. свидетелят П. В., който работел като инспектор към таксиметрова фирма „Окей Супертранс“ и бил заместник председател на синдиката на такситата в гр. София, решил да направи проверка, дали таксиметровото приложение „Максим“, чрез което се извършвал нелегален таксиметров превоз, все още работело. Свидателят си поръчал през приложението такси до дома си в гр. София, кв. „Толстой“, бл. 50, което да го откара до Аерогара София. Цената за превоза в приложението била около 11 – 12 лева, като било посочено, че на адреса ще дойде с автомобил лице на име Кирил. На адреса на свидетеля пристигнал лек автомобил марка „Ландроувър“, модел „Фриландер“ с рег. № с две врати, а водач на превозното средство бил жалбоподателят С. Т. Свидателят В. отишъл до автомобила и дал 10 лева на водача, като го помолил да го изчака да си вземе куфарите, като Т. се съгласил да го изчака и казал, че ще премести автомобила малко по-напред. Регистрационният номер на автомобила съвпадал с този, посочен на свидетеля В. в приложението „Максим“. Свидателят В. влязъл във входа на блока и позвънил на телефон 112, за да съобщи за извършване на нелегален таксиметров превоз. На мястото били изпратени два патрулни полицейски автомобили и служители на РД „АА“, сред които и свидетелят Г. Н.. Полицаяте извършили оглед на превозното средство, при който намерили банкнотата от 10 лева, дадена малко по-рано от свидетеля В. на водача С. Т. Свидателят Г. Н. снел обяснения от свидетеля П. В., след което срещу С. Т. бил съставен АУАН № 328285 от 16.09.2022 г. за нарушение на чл.6, ал.1 от ЗАвПр, а именно за извършване на таксиметров превоз на пътници без Удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници или Лиценз за извършване на обществен превоз на пътници. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел, след което бил предявен на нарушителя, който го подписал с възражения, че не е съгласен с констатациите на проверяващите.

АНО счел изложената в акта фактическа обстановка за категорично доказана и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 42-0005708 от 13.03.2023 г., с което за нарушение на чл.6, ал.1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвПр), на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева, на основание чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвПр.

Изложената фактическа обстановка се установява по категоричен начин от показанията на свидетелите Г. Н. и П. В., както и от приложените по делото писмени

доказателства. Свидетелят П. В. подробно разказа как на процесната дата си поръчал такси през таксиметровото приложение „Максим“ до дома си в гр. София, кв. „Толстой“, бл. 50, което да го откара до Аерогара София. На адреса на свидетеля пристигнал лек автомобил марка „Ландроувър“, модел „Фриландер“ с две врати, а водач на превозното средство бил жалбоподателят С. Т.. Свидетелят В. отишъл до автомобила и дал 10 лева на водача, като го помолил да го изчака да си вземе куфарите, а Т. се съгласил да го изчака и казал, че ще премести автомобила малко по-напред. Свидетелят В. влязъл във входа на блока и позвънил на телефон 112, за да съобщи за извършване на нелегален таксиметров превоз, след което на мястото пристигнали два патрулни полицейски автомобили и служители на РД „АА“.

Казаното от свидетеля П. В. намира пълна подкрепа в думите на свидетеля Г. Н.. Последният е един от служителите на РД „АА“, които са посетили мястото на нарушението. Свидетелят Н. снел обяснения от свидетеля В., след което съставил АУАН срещу жалбоподателя Т. и били свалени регистрационните табели на автомобила му, тъй като превозното средство не било облепено със знаци на таксиметрова компания, нямало поставен знак такси и включен апарат, а водачът не притежавал Удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници или Лиценз за извършване на обществен превоз на пътници. Към момента на пристигането на служителите от РД „АА“ автомобилът бил паркиран и в него нямало хора. В тази връзка свидетелят Н. не е видял жалбоподателя Т. да извършва превоз на пътник. Свидетелят П. В. също категорично заявява, че не се е качвал в автомобила, а само е дал 10 лева на шофьора и го е помолил да го изчака, за да си вземе куфарите.

Показанията на двамата свидетели са логични, последователни и непротиворечиви, поради което съдът ги кредитира изцяло, като те намират пълна подкрепа в приложения по делото писмен доказателствен материал, включително в протокола за оглед на местопроизшествие, в който е описано, че в автомобила са били намерени дадените от свидетеля В. 10 лева.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите в жалбата, както и като съобрази задължението си в качеството на въззивна инстанция да проверява изцяло правилността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно разпоредбата на чл.84, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.314, ал.1 от НПК, намира следното:

Процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона. Съгласно чл.91 и чл.92 от ЗавПр контролът се осъществява от органите на ИА „АА“. В този смисъл актосъставителят Г. Н., заемащ длъжността „инспектор“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – гр. София е материално компетентен да състави процесния АУАН

на основание разпоредбата на чл.37, ал.1, б. „а“ от ЗАНН, вр. чл.92 от ЗАвПр. Административнонаказващият орган - Директорът на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – гр. София, е компетентен да състави обжалваното НП на основание разпоредбата на чл.47, ал.2 от ЗАНН, вр. чл.92, ал.2 от ЗАвПр и т. I. 6. от Заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Същевременно АУАН и НП са издадени при съблюдаване на визираните в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН срокове - АУАН е съставен в деня на проверката, веднага след констатиране на нарушението и нарушителя, и по-малко от една година след неговото извършване, а наказателното постановление е издадено в шестмесечен срок от съставянето на акта. В АУАН и НП ясно са описани времето, мястото и начина на извършване на нарушението, самоличността на нарушителя, посочени са нарушените разпоредби и основанието, на което се налага глобата. Не са допуснати нарушения на процедурата по съставяне и предявяване на АУАН. При проверката на АУАН и НП съдът достигна до извода, че в процедурата по издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на нарушителя.

Съгласно разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗАвПр: „Обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари – лиценз на Общността, удостоверение за регистрация за извършване на „Пътна помощ“ или удостоверение за регистрация – за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон. Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ води регистър към лицензите на Общността и лицензите за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България. Регистърът съдържа: № на лиценза, наименование и правна форма на превозвача, ЕИК, адрес на управление на превозвача, имената на професионално компетентното лице, брой копия или удостоверения към съответния лиценз, издадените наказателни постановления, списък на превозните средства, с които превозвачът извършва дейността“. В § 1, т.1 от ДР на ЗАвПр е дадена легална дефиниция на понятието „Обществен превоз“, а именно превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство“, а в § 1, т.2 от ДР на ЗАвПр е дадена легална дефиниция на понятието „Превоз на пътници“, като това е дейност на лице, което извършва услуги по извършване на превоз на пътници с моторно превозно средство за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага. От така цитираните разпоредби става ясно, че изпълнителното деяние на описаното от АНО нарушение – „извършва таксиметров превоз на пътници“ се изразява в превоз на пътници с моторно превозно средство, тоест изпълнителното деяние на нарушението започва от момента на започване на превоза с МПС от началната точка и продължава до завършване на

превоза на пътника до крайната точка. По делото обаче категорично се доказва, че реално превоз на пътника П. В. не е имало, той не се е качвал в превозното средство, а само е поръчал автомобила през приложението „Максим“, след това е дал 10 лева на шофьора и го е помолил да го изчака, за да си вземе куфарите. В тази връзка категорично не може да се говори за довършено нарушение.

Според чл.11 от ЗАНН: „По въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго“. Съгласно чл.18, ал.1 и ал.2 от НК: „Опитът е започнатото изпълнение на умишлено престъпление, при което изпълнителното деяние не е довършено или макар и да е довършено, не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественноопасни последици на това престъпление. При опит деецът се наказва с наказанието, предвидено за довършеното престъпление, като се взема предвид степента на осъществяване на намерението и причините, поради които престъплението е останало недовършено“. Следователно, за да имаме опит в случая, то едната хипотеза е да е довършено изпълнителното деяние, но да не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественноопасни последици. Тази хипотеза няма как да е налице, защото тя се отнася до резултатните нарушения (престъпления), при които има настъпване на някакви вреди от деянието, които са предвидени в състава на нарушението. Настоящото нарушение обаче е формално такова, не се предвижда настъпването на вреди и няма как да се осъществи тази хипотеза на опита. В случая е възможен опит само в хипотезата на чл.18, ал.1, пред.1 от НК, тоест започнало, но недовършено изпълнително деяние. Такъв случай би имало, ако превозът беше започнал, но преди достигането на крайната точка примерно водачът беше спрял за проверка. От изложеното по-горе обаче стана ясно, че изпълнителното деяние на нарушението започва от момента на започване на превоза с МПС от началната точка, което в случая се доказва, че не се е осъществило, тоест не е налице започнало изпълнително деяние на нарушението и в тази връзка няма как да се говори и за опит по смисъла на чл.18, ал.1, пред.1 от НК.

В случая единствено може да се говори за приготовление по смисъла на чл.17, ал.1 от НК, тъй като приготовлението е подготвянето на средства, намирането на съучастници и изобщо създаването на условия за извършване на намисленото нарушение, преди да е започнало неговото изпълнение. Реално с придвижването си до адреса, вземането на 10 лева от свидетеля В. и изчакването му да си приготви куфарите, жалбоподателят Т. е осъществил приготовление към извършване на намисленото нарушение (нелегален таксиметров превоз на пътници), но не е започнал неговото изпълнение, което е трябвало да започне с началото на превоза. Съгласно разпоредбата на чл.17, ал.2 от НК обаче, за разлика от опита, който винаги се наказва с наказанието за довършено нарушение, приготовлението е наказуемо само в

предвидените от закона случаи, тоест трябва да има изрично предвидено наказание само за приготвяне към нарушение по чл.6, ал.1 от ЗавПр, каквото не е налице.

Предвид изложеното до тук, след като не се доказва да е налице довършено нарушение или опит за извършване на нарушение, а само приготвяне за извършване на нарушение, за което обаче не е предвидено изрично наказание, то издаденото НП се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Само за пълнота трябва да се отбележи, че дори да се предвиждаше изрично наказание за приготвяне към нарушение по чл.6, ал.1 от ЗавПр, то отново издаденото НП щеше да е незаконосъобразно, тъй като във фактите не са описани съставомерните действия по приготвянето към извършване на нарушението - придвижването до адреса, вземането на 10 лева от свидетеля В. и изчакването му да си приготви куфарите, а само се описва да е бил извършен таксиметров превоз на пътници, което обаче не се доказва и реален превоз по смисъла на закона не е имало.

В случая и предвид изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а според ал.2 на същия член, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В придружителното писмо, с което е представена преписката, се прави възражение за прекомерност на поисканите от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение, ако същите надвишават определения законов минимум. Според цитираната нормативна уредба - чл.36 от Закона за адвокатурата, вр. чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то възнаграждението на адвоката в случая не може да е по-малко от 500 лева. Въз основа на представените доказателства става ясно, че жалбоподателят е заплатил в брой на адвокат Иван Г.ев уговорената сума в договора за правна защита и съдействие в размер на 800 лева, като това е станало на 29.05.2023 г. Съдът намира, че следва да се уважи възражението на наказващия орган и да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатското възнаграждение до предвидения в наредбата минимум от 500 лева, тъй като делото не се отличава с правна и фактическа сложност, беше проведено само едно открито съдебно заседание, в което бяха разпитани двама свидетели, не бяха ангажирани допълнителни доказателства от страна на процесуалния представител на жалбоподателя и не бяха направени доказателствени искания, които да налагат провеждането на допълнителни съдебни заседания. Поради това и съдът счита, че заплатеното от страна на жалбоподателя възнаграждение се

явява прекомерно. С оглед изложеното до тук и предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 и чл.63д, ал.2 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 42-0005708 от 13.03.2023 г., издадено от Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - София, с което за нарушение на чл.6, ал.1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвПр), на С. И. Т., ЕГН ***** е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 /две хиляди/ лева, на основание чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвПр.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.2 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (ИА „АА“) да заплати на С. И. Т., ЕГН ***** сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща разноски в производството.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____